

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 października 2017 r., wydanym w sprawie z wniosku Banku Spółdzielczego w S. z udziałem R. K. o wpis hipoteki przymusowej do działu IV księgi wieczystej Nr (...) na skutek skargi uczestnika postępowania na wpis referendarza sądowego z dnia 3 sierpnia 2017 r., Sąd Rejonowy w Zgierzu utrzymał w mocy zaskarżony wpis i ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Sąd I instancji ustalił, że księga wieczysta Nr (...) prowadzona jest dla nieruchomości położonej w G. o pow. 0,3851 ha, oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), a jako jej właściciel w dziale II księgi wpisany jest R. K., który w dniu 26 listopada 2015 r. złożył w formie aktu notarialnego oświadczenie o poddaniu się egzekucji w związku z kredytem zaciągniętym w Banku Spółdzielczym w S.. W dniu 28 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał bankowi tytuł wykonawczy, zaopatrując ten akt notarialny w klauzulę wymagalności przeciwko R. K. do kwoty 293.801,27 zł w celu dokonania wpisu hipoteki przymusowej na przedmiotowej nieruchomości dłużnika. Sąd, rozpoznając skargę uczestnika, stwierdził, że brak jest podstaw do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wpisu, gdyż w myśl art. 109 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1007 ze zm.) wierzyciel, którego wierzytelność stwierdzona jest tytułem wykonawczym określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym – w tym także opatrzonym klauzulą wykonalności aktem notarialnym, w którym dłużnik poddał się egzekucji zapłaty sumy pieniężnej – może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika.

Sąd przytoczył także art. 626⁸ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu wieczystoksięgowym Sąd analizuje jedynie rodzaj i formę złożonych dokumentów oraz to, czy prawo, które ma zostać obciążone, jest ujawnione w księdze wieczystej, a taka ograniczona kognicja nie zezwala na przeprowadzanie innych dowodów niż z dokumentów dołączonych do wniosku i zawartych w aktach księgi. W świetle tak określonego materiału dowodowego uznać więc należy, że wpis hipoteki przymusowej obciążającej prawo własności zobowiązanego został dokonany prawidłowo i w zgodzie z powyższymi przepisami. Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu, Sąd meriti zaznaczył, że pod wskazaną sygnaturą przez niego Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi przyspieszone postępowanie układowe dotyczące innej osoby niż R. K., a ponadto wskazał, że w przypadku wpisania prawa do księgi po otwarciu przyspieszonego postępowania układowego z naruszeniem warunków określonych w art. 246 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1508 ze zm.) niedopuszczalność takiego wpisu stwierdza z urzędu sędzia komisarz, co wymaga porównania daty złożenia wniosku o wpis z datą złożenia wniosku o wszczęcie postępowania układowego.

Apelację od tego postanowienia złożył uczestnik postępowania, zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez uchylenie zaskarżonego wpisu referendarza sądowego z dnia 3 sierpnia 2017 r., ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu, a także zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

- błędną interpretację stanu faktycznego sprawy polegającą na przyjęciu, że wobec R. K. nie jest prowadzone postępowanie układowe, podczas gdy w rzeczywistości przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi toczy się postępowanie restrukturyzacyjne pod sygnaturą akt XIV GR 4/17;
- naruszenie przepisów prawa polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego wpisu referendarza sądowego w sytuacji, gdy istnieją podstawy do jego uchylenia.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wyjaśnił, że uprzednio wskutek oczywistej omyłki pisarskiej błędnie wskazał sygnaturę akt toczącego się względem niego postępowania restrukturyzacyjnego, gdy tymczasem prowadzone jest ono pod sygnaturą XIV GR 4/17, a w jego toku został zabezpieczony należący do niego majątek i ustanowiono tymczasowego nadzorcę sądowego, a zatem, w przekonaniu autora apelacji, po wydaniu takiego postanowienia nie powinno dojść do wpisu hipoteki przymusowej do księgi wieczystej. Do pisma dołączono niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 czerwca 2017 r.,

wydanego w sprawie z wniosku dłużnika R. K. o otwarcie postępowania układowego, w którym Sąd dokonał z urzędu zabezpieczenia majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego i ograniczenie dłużnika w prawie zarządu swoim majątkiem oraz przez zawieszenie toczącego się przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego i uchylenie zajęcia jego rachunków bankowych dokonanego w tym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a zawarte w niej zarzuty należy ocenić jako chybione.

Skarżący nie podważa co do zasady prawa swego wierzyciela do żądania wpisu hipoteki przymusowej, w szczególności nie kwestionuje faktu, iż takie uprawnienie wynika z załączonych do wniosku dokumentów w zestawieniu z treścią księgi, stara się jedynie podnieść zarzut dylatoryjny, wywodząc, że postępowanie układowe toczące się względem będącego dłużnikiem hipotecznym właściciela nieruchomości wyklucza ujawnienie hipoteki w księdze. Odwołując się do unormowań ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1508 ze zm.), stwierdzić trzeba, że art. 273 w związku z art. 246 tej ustawy wiąże taki skutek nie ze złożeniem wniosku o otwarcie postępowania układowego ani nawet z wydaniem w toku tego postępowania w trybie 268 ustawy postanowienia o zabezpieczeniu, które przedłożył skarżący, ale dopiero z wydaniem samego orzeczenia o otwarciu postępowania układowego w efekcie złożenia wniosku w tym przedmiocie i jego rozpoznania w toku stosownego postępowania zmierzającego do wydania takiego orzeczenia. Skarżący nie wykazał, by Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi podjął w wymagany prawem sposób decyzję o otwarciu wobec niego postępowania układowego, a z załączonego do apelacji dokumentu wynika jedynie, że postępowanie zmierzające potencjalnie do wydania takiego postanowienia zostało wszczęte i że w jego toku dokonano zabezpieczenia majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego oraz zawieszenie jednego z toczących się przeciwko niemu postępowań egzekucyjnych wraz z uchyleniem dokonanych tam zajęć rachunków bankowych. Z orzeczeniem o zabezpieczeniu podjętym w toku postępowania układowego ustawa nie wiąże skutku w postaci zakazu obciążania składników majątku dłużnika, wobec czego argumentacja przedstawiona przez uczestnika nie może skutkować postulowanym przez niego rozstrzygnięciem uchylającym zaskarżony wpis i oddalającym wniosek. Bezzasadny jest też zarzut nieprawidłowego ustalenia, że wobec R. K. nie jest prowadzone postępowanie układowe, skoro – jak wynika z przedłożonego dokumentu – w rzeczywistości toczy się względem uczestnika nie postępowanie układowe, ale postępowanie o otwarcie postępowania układowego. Sąd I instancji nie naruszył też żadnego przepisu prawa materialnego, zważywszy, że z art. 109 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1007 ze zm.) rzeczywiście wynika, iż wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę przymusową na wszystkich nieruchomościach dłużnika.

W tej sytuacji Sąd odwoławczy oddala apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.